

Høringssvar angående fremtidens folkeskole i Norddjurs Kommune

Juni 2026

Indsendt af Tina Pedersen, forælder til tre børn på Langhøjskolen samt pædagogisk assistent i specialafdelingen på Langhøjskolen.

Indledning

Først og fremmest er det vigtigt for mig at sige, at jeg har et stort ønske om en stabil skole for alle børn i Børneby Nord – både nu og i fremtiden.

Dernæst støtter jeg i høj grad op om jeres ønske om gode og trygge arbejdsmiljøer for personalet. I denne sammenhæng er det ikke uvæsentligt at lægge vægt på, hvordan man som medarbejder oplever at lykkes på sin arbejdsplads og føler sig lyttet til.

Dette arbejdsmiljø afspejler sig direkte i sygefraværet blandt personalet på Langhøjskolen, som med et sygefravær på 2,9 % over et skoleår ligger i bunden af den statistik, I fremlagde på borgermødet i Vivild den 17. juni 2026.

Robuste folkeskoler med stærke fællesskaber

"Større skoler skaber muligheder for bredere sociale og faglige fællesskaber for både elever og medarbejdere. Et større elevgrundlag med mulighed for flere klasser på årgangen giver flere tilpasningsmuligheder i undervisningen i forhold til klassestørrelser, holddeling, to-voksen-timer og valgfag."

Dette citat er taget direkte fra *"Sammen om fremtidens folkeskoler – anbefalinger"*. Jeg tillader mig at stille mig kritisk over for denne påstand og samtidig fremlægge en praksis, som allerede fungerer.

Det er langt fra givet, at en stor skole med flere klasser pr. årgang automatisk skaber robuste og stærke fællesskaber. De store skoler i kommunen er udfordret af en vigtig del af nutidens folkeskole, nemlig inklusionen. Dette afspejler sig direkte i elevernes trivsel, som igen har stor betydning for deres faglige udbytte.

Fagmagasinet *Skolebørn* peger på ti forudsætninger for, at inklusion lykkes, og som uddannet pædagog og fagperson på området erklærer jeg mig enig i disse.

Jeg vil særligt fremhæve fire forudsætninger, som efter min vurdering udfordres på store skoler, hvor mange børn er samlet.

1.

"3. Små klasser og mindre grupper. Store klasser opleves som uoverskuelige og belastende, mens færre elever giver ro, struktur og bedre mulighed for læring."

Det er en konsekvens af store skoler, at klasserne eller årgangene bliver større, og dermed bliver det vanskeligere at imødekomme børnenes individuelle behov.

Jeg ved, at I nævner forskellige classesammensætninger og klassestørrelser som et muligt greb. Men her vil jeg gerne spørge: Er det god inklusion? Eller nærmer vi os snarere en ramme, der minder om de strategier, man anvender i specialskoletilbud? Det er i så fald i modstrid med regeringens ambitioner om inklusion.

På Langhøjskolen fastholdes børn med iboende udfordringer længe i det almene tilbud, fordi vi kan skabe mindre og trygge fællesskaber, hvor børnene oplever, at vi alle er forskellige og har forskellige behov – og at det er helt okay. Selvom vi har forskellige behov, er vi stadig en del af det samme fællesskab.

Ud over at det er en smuk måde at drive skole på, er det også en utrolig vigtig læring at tage med sig videre i livet. En læring, som kan være sværere for fagfolk at lykkes med på større skoler med store klasser og mange børn.

Måske er det derfor, Langhøjskolen placerer sig helt i toppen, når det kommer til trivsel?

Jeg tillader mig også at inddrage punkt 7:

"7. Et trygt socialt miljø. Forældre lægger vægt på, at barnet accepteres i fællesskabet og ikke udsættes for mobning, udstødelse eller stigmatisering."

2.

"6. Fleksible rammer og individuelle løsninger. Skemaer, krav og undervisning skal kunne tilpasses barnets behov, så skoledagen ikke bliver for lang eller for krævende."

Jeg ved fra min faglighed, at tilpasset undervisning kræver, at der ikke er for mange børn, som undervisningen skal tilpasses. Ellers kommer lærerens rolle i højere grad til at handle om at strukturere mange forskellige behov frem for at undervise i det faglige stof.

I mindre klasser – stadig inden for det almene skoletilbud – er det lettere at tage hensyn, og eleverne oplever større tryghed. Det giver dem mod på at øve sig og udvikle sig frem for blot at forsøge at overleve skoledagen.

Her vil jeg gerne nævne vigtigheden af ikke at oprette mellemformer som faste klasser. Mellemformer er et didaktisk greb, som nogle skoler benytter, hvor børn med behov for særlig struktur placeres i en mellemformsklasse i en periode.

Mange af disse børn kæmper efterfølgende med at vende tilbage til deres egen klasse. Når et barn først er blevet placeret i en konstellation, der adskiller sig fra normen, bliver det ofte en del af barnets selvforståelse.

Dermed risikerer vi som voksne at gøre udfordringerne større, end de oprindeligt var. Derfor gavner det ofte børnene at blive i deres egen klasse med støtte og tryghed fra både voksne og klassekammerater.

Hvorfor lykkes det så godt på Langhøjskolen?

Ud over de små klasser og de stærke sociale fællesskaber på tværs?

Jo, det skal jeg fortælle jer.

Ud over et velfungerende alment skoletilbud har Langhøjskolen også et velfungerende specialtilbud. Her vil jeg gerne inddrage det fjerde og sidste punkt fra Skolebørn:

"4. Specialpædagogiske kompetencer hos personalet. Forældre efterlyser lærere og pædagoger med konkret viden om barnets vanskeligheder."

På Langhøjskolen har lærerne i det almene skoletilbud meget kort vej til sparring, fordi de arbejder dør om dør med kolleger fra specialområdet. Dermed kan de trække på specialpædagogisk viden og erfaring, som kommer de børn til gavn, der går i det almene tilbud, men som samtidig har iboende udfordringer.

Det er efter min vurdering et meget konkret eksempel på, hvordan vellykket inklusion kan fungere i den danske folkeskole.

Hvis I finder ovenstående interessant, vedhæfter jeg artiklen her:

<https://skoleborn.dk/forudsætninger-for-at-inklusion-kan-fungere/>

Med venlig hilsen

Tina Pedersen